

lader ham lide Sult og sætter ham til saa haarbt Arbeide og derved bringer ham til Fortvivlelse, kan man ikke her tie stille overfor saadanne Klager, naar de lyde til os fra Fængslet, fra Folk, der ikke have mange Talsmænd udenfor, undtagen dem, der komme nærmest i Berøring med dem. Jeg troede, da jeg hørte det, at det var en fuldkommen Feiltagelse, idet jeg gif ud fra den Forudsætning, at Manden havde tjent Overarbeidspenge, som han kunde anvende til Levnetsmidler; jeg tænkte mig, at en Mand ikke staaer med Brød i Haanden og sulter, og at Klagen derfor maatte være urigtig. Jeg undersøgte derfor, om min Betragtning var rigtig, jeg henvendte mig til Inspektøren i Straffeanstalten og bad ham om at vise mig, hvilke Overarbeidspenge Manden har fortjent, og saae da, at Fangeren har, forinden Attentatet blev begaaet, i 4 Uger arbeidet ved de store Maskiner; i den første Uge tjente han Intet, i den anden Uge 24 f., af hvilke der dog henlægdes 6 f., som han ikke maatte bruge til Fødemidler, da han tidligere havde været indbømt i en Straffeanstalt, saa at han kun fik 18 f. udleveret til Fødemidler; i de to sidste Uger havde han ikke tjent Overarbeidspenge. Det synes saaledes, at Fangeren ikke har havt de legemlige Kræfter, som ere forudsatte hos ham, eller modvilligen ikke har brugt dem. Det er imidlertid umuligt for mig at sige, om det har været Tilfældet eller ikke, da, som sagt, andre Motiver, det gode Kammeratskab eller Had til Betjenten kan have foranlediget ham til Forbrydelsen, men vi kunne ikke klart modbevise, at den Anke, som er reist imod os, ikke er sand. Den Indstilling, der er kommen fra Fængselsdirektøren til Justitsministeren, synes at have maattet henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa, at der var et svagt Punkt i Fængselsforpleiningen. Denne Indstilling gif ikke ud paa, at alle Fanger skulde have et halvt Pund Brød mere om Dagen, men kun paa, at de Fanger, derfattes til svært Arbeide, skulde have et halvt Pund mere, da man ikke uden at hbe en saadan Forøgelse kunde sætte Fangerne til saadan strengt Arbeide i Fængslet. Den høitærede Minister frygtede for at gaae ind derpaa af de Grunde, han har anført, og han sagde, at forsaavidt Rægen gav en saadan

Erklæring, at det var nødvendigt, da kunde de faae det. Men naar man nu henvender sig til Rægen og siger: „Saa laae det jo i din Haand at skaffe disse Folk dette Tillæg, hvis det var nødvendigt;“ da vil Rægen svare: „Jeg kan ikke skaffe dem det; thi i det Dieblif jeg vilde skaffe en af de Fanger, der er ved det svære Arbeide, dette Tillæg og ikke de Andre det samme, er jeg lagt for Had af de øvrige Fanger, saa jeg ikke vil kunne begaae mig.“ Rægens Stilling i Fængslet er meget vanskelig, idet naturligtvis Fangerne have det bedre under Sygeforspleining end ved det daglige Arbeide og derfor ofte foregibe Sygdom eller slyde sig ind under Upasselighed for at komme ind under Sygeforspleining, i hvilket Tilfælde Rægen naturligtvis maa afvise en saadan Fange, sige til ham: „Du er raff og kan arbejde.“ At saadan Afvisning lægger Rægen for Had, det behøve vi ikke at gaae langt tilbage i Tiden for at overbevise os om, da der nylig foreligger et Attentat paa Rægen paa Christianshavn, som viser den Stilling, han kommer til at staae i til Fangerne. Naar der i den Offentliggjørelse, som denne Sag har faaet, er sagt, at vedkommende Fange ikke har lidt af Sult, da han, efter at være hensat i den særlige Arrest, sendte Bud efter Levnetsmidler, som han havde efterladt, da troer jeg, at det er en Feiltagelse, da den Fange, der sendte Bud efter Fødemidler, er den, der overfalbt Rægen, hvorimod den, der overfalbt Opsynsmanden, har laant Brød af forskellige Fanger i forskellige Kvantiteter, og jeg troer ikke, at han har havt Brød at sende Bud efter; saaledes som Sagen staaer, kunne vi ikke benægte, at det kan være muligt, at denne Mand er breven til Forbrydelsen af Sult. Nu staae vi i Grunden, hvis dette er Tilfældet, over for Fangerne og over for Fængslerne i det Hele taget i en betænkelig Stilling; thi i det Dieblif vi erkende, at Fangerne ikke have faaet tilstrækkeligt Brød, maae vi forhøie Brødrationen, det kunne vi ikke undlade; thi det skulde vi baade Retfærdigheden og Billigheden; men i det Dieblif, vi i Anledning af denne Demonstration forhøie Brødrationen, saa sige Fangerne: „Nu have vi sat vor Krig igjennem, nu have vi tvinget dem,“ og hvad de have kunnet gennemføre med Hensyn til Brød-